

ADÁSSZÜNET

— Szilasi Estilla pályaműve —

2015. május 24. 5:09

Daniel ijedten ugrott fel az ágyából a zajra. Egy kis időre volt szüksége, míg rájött, hogy csak a telefonja csörög. Gyorsan megkereste az éjjeliszekrényén, majd felvette.

- Igen? – szólt a telefonba álmos hangon.
- Daniel! Azonnal be kell jönnöd. AZONNAL – szólt bele egy hang.
- Indulok, indulok... – mondta majd lerakta a telefont.

Tudta, hogy baj van. Máskülönben főnöke nem hívta volna ilyenkor. Gyorsan magára kapta az első inget, amit a szekrényében talált, majd felvette a nadrágját, kezébe kapta aktatáskáját és az autójához sietett.

Kihajtott a garázból, a lámpához gurult és várt, hogy az zöldre váltson. Várt. És várt. Aztán megunta a várakozást és magában arra hivatkozva, hogy a bázison vészhelyzet van, áthajtott a kereszteződésen. Mikor a főúthoz ért, látta, hogy az ottani lámpák is mind pirosak, viszont itt az emberek már nem ültek tétlenül, mint ahogy azt előbb ő tette. A kereszteződés egy nagy autóhalmazná vált. Az emberek megpróbálták átjutni a másik oldalra, de mivel mindenki más is ezt próbálta tenni így az emberek beragadtak az út közepén.

Daniel megfordult autójával és megpróbált egy másik utat keresni, de minden nagyobb csomópontnál ugyanezzel a problémával találkozott. Megpróbált kisebb utcákban menni, de tizenöt perc után teljesen eltévedt. Elővette a kesztyűtartóból GPS-ét és kirakta a kormányra elé. Bepötyögte a koordinátákat a bázishoz, de a műszer nem reagált rá. A legutolsó bekapcsolásakor használt térképet mutatta konokul.

6:11

Daniel bevetődött a parancsnoki központ ajtaján és azonnal főnökéhez sietett. Miközben az irányítóterem felé rohant, látta munkatársait, ahogy idegesen beszélgetnek. A hangulat nem volt valami vidám. Amikor odaért a fehér dupla ajtóhoz, megállt egy percre, kifújta és összerendezte magát. Észrevette, hogy kifordítva vette fel ingét, így hát gyorsan lekapta magáról, hogy visszafordítsa.

- Daniel – bukkant fel hirtelen a főnöke a semmiből.
- John! – ugrott hátra meglepetésében. – Ne haragudj, de totál beállt a közlekedés és nem volt nálam térkép...
- Gyere! – szakította félbe John. Daniel követte a hatalmas terembe, sebtében magára ráncigálva az inget.

Ez volt az egész központ legnagyobb terme. Középen egy óriási kör alakú asztal állt, körbe székekkel, melyek előtt kis monitorok voltak az asztallapba építve. A teremből nyílt egy másik, amiben több sor számítógép volt felállítva a titkároknak. A bent ülő emberek idegesen várták, hogy valaki feladatot adjon nekik. Nem beszélgettek egymással, csak meredtek maguk elé.

A bejáratnál szemben hatalmas képernyők voltak a falon. Mikor Daniel meglátta őket, ledöbbsent. Mind feketék voltak. Az összes. Kérdőn nézett Johnra, hisz mikor tegnap este hazament, a kijelzők még tele voltak hajók, repülők pozícióit jelző koordinátákkal, műholdas képekkel és egyéb adatokkal. Most semmi.

– Mi történt? – kérdezte Daniel, miközben észrevette, hogy félregombolta az ingét és nekiállt átgombolni.

– Nincsenek műholdjaink – mondta John. Próbált higgadtnak tűnni, de nem tudta leplezni idegességét.

– Aha! Akkor azért nem működött a GPS... – tett úgy Dan, mintha figyelne.

– Nincsenek műholdjaink – ismételte meg John kissé nyomatékosabban.

Daniel keze megállt. Hát ezért feketék a monitorok. Műholdak nélkül nem látják katonai csapatokat, a repülőgépeket...

– Jesszus, az elnök gépe most repül az óceán felett! Nem tudjuk, merre van!

– Pontosan ez a baj.

– De hogyan? Hogyan mehetett tönkre?

– Valószínűleg kilőtték őket. Nincs tudomásunk olyan forgatókönyvről, ahol az összes műholdunk egyszerre áll le. Nem hiszem, hogy véletlen lenne, hogy pont akkor romlanak el, amikor az elnök repülővel utazik a világ másik felére. Számításba kell venni, hogy az ország és az elnök veszélyben van.

– Mikor álltak le a műholdak? – kérdezte Dan.

– Két órája. Másfél órával az után, hogy az elnök gépre szállt. A légiirányítók jelezték, hogy elvesztették a jelet az összes óceán feletti géppel. A katonaság is szólt, hogy nem látnak semmilyen műholdas képet, és a kéműholdjaik is leálltak. Most arra várunk, hogy az elnök gépe szárazföld fölé érjen és az antennák fogják a jeleit.

– Összehívták már a gyűlést?

– Hogyne. Hamarosan érkezik a vezérkar és az elnökhelyettes – felelte John.

– A civilekkel mi lesz?

– Mi van velük?

– Előbb-utóbb ők is észre fogják venni, hogy nem megy a tv, és néhol az internet is akadozik. Az utcákról és a közlekedésről ne is beszéljünk – mondta szarkasztikusan Daniel, visszagondolva arra, hogy ha már reggel ekkora káosz volt, akkor mi lesz délután.

– Nincs rá időnk. Ez egyelőre másodlagos. Majd ha megvan az elnök, ráállítunk egy illetékest. Addig csak nem tör ki pánik. Meg aztán – eresztett meg John egy vigyort –, legalább a telefonos ügyfélszolgálatosoknak is lesz olyan jó napjuk, mint nekünk.

6:30

Az irányítótermi asztal székei mind megteltek. Parancsnokok, fejesek. Mindenki ott volt, aki fontos szerepet játszott az ország irányításában. Daniel nem az asztalnál ült. Ő nem volt fontos szereplő. A fekete képernyők előtt állt pár másik tiszttel és csendben figyelt.

A vészhelyzeti előírások megkövetelik, hogy a gyűlésre mindenki magával hozza a névtábláját, bár neki nem volt hova leraknia, így a kezében szorongatta. Erre minden rá van írva. Teljes név, tisztség, részleg. Minden apró információ, hogy ne kelljen a jelentések előtt mindezt felsorolni. Sok ideje dolgozott itt, mint technikai asszisztens, és John, aki az egész technikai részleg vezetője volt, jól felkészítette az ilyen helyzetekre, de mégis, Daniel nagyon ideges volt. Forgott vele a világ. De nem csak ő volt rosszul: az elnökhelyettes, aki az elnök székében ült igencsak feszengett. Pocakos, szemüveges férfi. Egyáltalán nem hasonlított az ország vezetőjére, aki egy jó kiállítású, magas és vékony ember volt. Az alelnökből hiányzott az a határozott kiállítás, ami az elnökben annyira megvolt.

A gyűlés nyugodt hangnemben kezdődött el, de a feszültség tapintható volt.

– Mely országok jöhetnek szóba? – kérdezte az elnökhelyettes.

– Először is – vette magához a szót egy segédtsízt – figyelembe kell vennünk, hogy az események egybevágjanak annak az időpontjával, hogy az elnök elutazott.

– Térjen a lényegre.

– Vagyis nagy az esélye annak, hogy az a szövetség, amit az elnök meg akart újítani...

– Kérem – emelte fel a hangját az egyik parancsnok. Fekete haját rövidre nyírva hordta, arca borostás. A névtáblája szerint tengerészgyalogos dandártábornok, Arthur Smith. Felette már csak az elnök állt, ha a hadseregről volt szó.

– Illetve... Úgy értem, hogy ez csak spekuláció, de az események tökéletesen... – próbált javítani helyzetén a férfi, vagy inkább fiú. Teljesen leizzadt, keze remegett. Erre nem készítették fel a tisztiképzőben.

– Jól van, elég! Valaki hívja fel annak a semmirekellő országnak az elnökét és kérdezze meg, hogy mi van – vetette oda a terem szélén álló titkároknak a parancsnok.

Egy másik férfi kezdett beszélni. Alacsony vörös hajú ember. Messze ült Danieltől, így ő nem láthatta a nevét, se a rangját.

– Uraim, a közel-keleti békefenntartó csapatainkkal ideiglenesen megszűnt a kapcsolat a műholdas kommunikáció hiányában. Mint tudjuk, az országokban számos csoportnak érdeke, hogy a katonai állományaink lebénuljanak. Ez a legalkalmasabb pillanat nekik rajtaütésre. Akár ők is kitervelhették ezt az egészet.

– Gondolja, hogy nekik megvannak ehhez az erőforrásaik vagy a technológiájuk? – kételkedett egy másik tiszt.

– Akárhogy is, kezelnünk kell sürgősen a helyzetet – szögezte le a vörös hajú.

Az elnökhelyettes bizonytalanul nézett körbe.

– Szavazásra bocsátom a kérdést – szólt végül.

A vezérkari tisztek összenéztek.

– Elnökhelyettes úr! – állt fel Smith. – Nincs időnk szavazni vészhelyzetben. Egyértelmű, hogy több haderő kell!

Pár tiszt helyeslően bólogatott a tábornok mellett.

– Hát, igaza van. Akkor vessünk be régebbi repülőtypusokat, hogy kiküszöböljük a műholdhiányt és vezényeljünk a Közel-Keletre egy osztagot.

– Hármat – szólt közbe a parancsnok.

– Három osztagot – javította ki magát az elnökhelyettes.

– Igenis – mondta a vörös hajú férfi majd felállt az asztaltól és kisietett a teremből.

– Uram – szaladt az alelnökhöz egy titkár a kisebb teremből. – Sajnos az adott ország elnökét nem lehet elérni. Stanislav Alistratov van a telefonban, az elnök katonai parancsnoka.

– Adja – vette át a kagylót az alelnök. – Üdvözlöm, Stanislav! ... Igen, én vagyok az... A helyzet az, hogy a műholdjaink leálltak. Önöknél is? ... Ahamm. „Igen” – súgta az asztalnál ülőknek, majd tovább figyelt a telefonra – Értem! Az északi országokban, áram kimaradások vannak? Hm, érdekes. Nálunk nincs. ... Nem, nem mi voltunk. Gondolom akkor önök sem, csak mert tudja az elnök éppen úton van oda és hát... tudja... – kínosan felnevetett. – Rendben.

A teremben ülők meg sem pisszentek.

– Amint megtudunk valamit, értesítjük. Viszonthallásra – átadta a kagylót, majd az többiekhez fordult. – Nem ők voltak azok. Az övéik is tönkrementek.

– Uram, ezt a marhaságot mind elhiszi? – állt fel ismét a parancsnok.

– Hát most mondták, hogy nem ők voltak!

– Hazudnak! Uram, Ön szerint véletlen, hogy *pont most*, mikor az elnök az országukba utazik megújítani a szövetségünket, állnak le a műholdjaink? Ez nem lehet véletlen – emelte fel hangját.

A teremben síri csönd lett. Senki sem mert megszólalni. Eddig nem volt, aki ilyen hangon beszélt volna az elnökkel. Igaz, most nem is az elnök ült ott, hanem a helyettese.

Egy újabb titkárnő jött át a kis teremből, kezében telefontal.

– Alelnök úr, érkezett egy személy a Nemzeti Úr...

– Ne most! – intette le ingerülten a fiatal hölgyet, majd Smith felé fordult. – Akkor Ön szerint mit kéne tenni?

– Alakulatokat küldeni a határmenti támaszpontokra. Növeljük a készségi szintet. Amint támadásba lendülnének, mi készek lennénk visszavágni.

– Nem.

– Mi?

– Nem – nyomatékosította az elnökhelyettes. – Várunk.

– Mire?

– Hogy ők lépjenek.

– De akkor már késő lesz, Uram – fogta fejét a parancsnok. A többi résztvevő szótlánul figyelte az eseményeket.

– Már így is kivezényeltünk egy osztagot a közel-keleti bázisokhoz.

– Hármat – javította ki a férfi.

– Ráadásul. ... Most tartunk egy kis szünetet. Majd újra összehívjuk a tanácsot, ha történik valami.

Az emberek kisebb csoportokba verődve idegesen beszélgetni kezdtek. Daniel kísértelt a központ udvarára. Fogalma sem volt, hogyan lesz tovább. Háború? Vagy csak véletlen egybeesés az egész?

Két óra múlva a tanács megint összegyűlt. Ezúttal nem az elnökhelyettes hívta össze, hanem Smith tábornok.

– Kaptunk egy telefont az egyik helyszíni megfigyelőnkől. Stanislavék nagy katonai erőket indítottak el felénk. Ez azt jelenti, hogy országunk tényleges fenyegetettséggel néz szembe. Lépnünk kell, ahogy azt korábban is mondtam – itt jelentőségteljesen az elnökhelyettesre nézett.

– Rendben. Legyen így – egyezett bele az államfő. – Valaki meg derítse már ki, hogyan lőtték ki az összes műholdunkat anélkül, hogy észrevettük volna!

Ennek a kérdésnek John volt az illetékese, így ő válaszolt.

– Igenis – felelte, és elhagyta a termet. Daniel követte.

– Figyelj, Dan. Te vagy a legjobb emberem. Kérlek, tudd meg mi történt. Gyűjtsd össze, hogy kit kérsz, és átcsoportosítom hozzád – mondta, és már indult is telefonálni.

12:20

Daniel éppen légvédelmi felvételeket elemezgetett több szakértővel, mikor John beviharzott az irodájába.

– Gyere. Gyűlés. Most. – És már rohant is kifelé.

Mikor Daniel beérkezett az irányítóterembe mindenki a helyén ült, semmi változás a korábbi gyűlésekhez képest. Kivéve egy dolgot. Az elnök hangja töltötte meg a teret, viszont ő maga sehol sem volt. Az asztal közepére felállított hangszóróból beszélt.

– ... Igen. Minden rendben. A pilóta, Mr. Williams tökéletes kényszerleszállást hajtott végre. Senki sem sérült meg. Műholdjelet itt sem fognak. Még ők sem tudják mi az oka. A jelenlegi legjobb megoldás az, ha én egyelőre itt maradok. Nem lenne biztonságos most tovább repülni, hisz ki tudja, éppen merre van vihar és az ország több részén nagy áramkimaradások is vannak. Lehet, hogy éppen felszállásnál akadnánk problémába. Ráadásul még azt sem tudjuk, hogy mi okozta mindezt.

Az asztal körül nagy morajlás hallatszott, volt, aki helyeset, de volt, aki inkább itthon tudta volna az elnököt.

– Értésítették már a civileket?

– Hát, m-még nem – kezdett bele dadogva az alelnök –, de már folyamatban.

– Azt javaslom, siessenek. Ha nem kapnak információt, spekulálni kezdenek. Pánik törhet ki. Tartson egy sajtótájékoztatót. Mindegy, mit mond, csak a lakosság érezze, hogy a kormány kézben tartja a helyzetet.

Az alelnök nyelt egyet.

– Hogyne, máris hozzálátunk a sajtóstákkal.

Az elnök elköszönt, és az alelnök rövidesen távozott is a teremből. Nem sokkal ezután Arthur Smith viharzott be a titkárok irodájából és egyenesen az asztalhoz sietett.

– Uraim – szólt az ottmaradt tisztetekhez – ne menjenek! Azt hiszem, tudom kik semmisítették meg a műholdjainkat.

15:50

Daniel az irodájában ült másik három légvédelmi szakértővel együtt. Már lassan kifolyt a szemük a monitorok bámulásától.

– Lehet, hogy Smithnek igaza van? Mi van, ha tényleg ők lötték ki? 2007-ben már megcsinálták a saját műholdjaikkal. Ki ismeri ki ezeket a keletieket. Miért ne lehetne, hogy most a miénket lövik ki? – kérdezte az egyikük.

– Azt láttuk volna a radaron korábban – emlékeztette Daniel.

Egyre elkeseredettebben keresték azoknak a rakétáknak a nyomát amik tönkretették a műholdakat. De semmi.

John lépett be az irodába.

– Találtak valamit?

– Nem igazán...

– Nem ártana lassan. Az országban teljes a pánik.

– Hogyhogy?

– Az alelnök úr a fedősztorit jól adta elő, de az újságírók kérdésére már nem tudott válaszolni. Beindultak az összeesküvés-elméletek. A telekommunikációs cégek elkezdtek bedőlni a tőzsdén, szinte az összes légitársaság letette a gépeit meteorológiai előrejelzés hiányában. Az északi államokban komolyabb áramkimaradások vannak. Ja, igen, és tele van az internet olyan videókkal, amik fura fényjelenségeket mutatnak az égen.

– Nem kell ahhoz a műholdaknak se leállniuk, hogy a felhőket is UFO-knak nézzék! – legyintette le Dan.

– Ezek most mások. Színes villódzások az egész égen.

– Sarki fény?

– Ahhoz túlságosan délen vannak, már a negyvenedik szélességi fokról is érkeztek jelentések.

– Atombomba?! – kiáltott fel egy asszisztens.

– Nehogy elkezdje már maga is! – pirított rá John. – Senki se lő senkire, a fene egye meg! Az alelnök kisebb pánikrohamot kapott nem sokkal az után, hogy ezt kezdték kérdezgetni tőle az újságírók! Arthur Smith pedig bekattant. A sajtótájékoztató alatt az alelnök tudta nélkül elindította az anyahajókat a szigetországi bázisontról, mert szentül meg van győződve arról, hogy a teóriája megállja a helyét. Még jó, hogy nem volt ott, hogy a fényekről értesüljön. De már csak percek kérdése.

16:30

– Na jó – állt fel Daniel a monitortól. – Adjatok öt percet. Csak ötöt. Mondjátok meg Johnnak, ha keres, hogy lementem kávéért. Ott megtalál, ha van valami. Egyébként meg szóljunk már, hogy szerezzenek be egy új kávéfőzőt az irodába!

Ahogy kiment az irodájából, a folyosón veszekedő embereket pillantott meg. A parancsnokok, hadvezérek kiabáltak egymással.

– Hogy küldhetett ki az elnök tudta nélkül egy anyahajót?

– Hát nem értik?! – üvöltötte Arthur Smith magából kikelve. – Wang Jun meg akar támadni minket is és Alistratovékat is. Hát nem egyértelmű?

– De nem kezdhetünk háborúba, nem löhetünk ki csak úgy vaktában rakétákat.

Amikor leért a portára, a kávéautomatához indult. A portás épp egy szőke férfival vitázott.

– Nézze – mondta a férfi – nyolc óra várakozás után csak nem mennék úgy vissza, hogy be sem engedtek ide.

– Nem lehet Uram, a biztonsági protokoll nem engedi.

– Mi itt a probléma? – kérdezte a portást Daniel.

– Az úr már reggel hat óta itt van, de senki nem tudott lejönni érte eddig, én meg nem engedhetem be.

– Kihez jött?

– Az elnökhöz személyesen! – húzta ki magát a férfi.

– Az elnök most éppen külföldön tartózkodik – mondta Daniel. – Nem nézi a híreket?

– Nézze, nekem teljesen mindegy, ki veszi át tőlem ezt aktát, de most már szívesen visszamennék dolgozni.

– Tudja mit? Ajánlok egy alkut: felviszem az aktáját valami illetékesnek, ha megmondja nekem, mitől mentek tönkre a műholdak világszerte.

– Arra semmi szükség.

– Miért ne lenne?

– Mert az aktában le van írva.

Mikor Daniel belépett a terembe, a vezérkar már bent ült és várt rá. Oldalán a szőke férfival odalépett az asztalhoz, kezében az aktával. Kérdő tekintetek szegeződtek rá. Johnra pillantott, ő pedig bátorítóan bólintott neki. Daniel nehézkesen, de belekezdett. Ideges volt, még sosem beszélt ennyi és ilyen fontos ember előtt. Főleg nem a teljes részlege nevében. Ez általában John feladata volt.

– Uraim, bemutatom Mark Collinst a Nemzeti Űrkutatási és Repülési Irodától. Röviden prezentálná műholdleállások okát.

Daniel hátrébb lépett, szót adva a férfinak. Collins megköszönte a torkát és belevágott:

– A műholdak leállása nem földi eredetű. Hajnalban egy ritka nagyságú koronakidobódás indult meg a Nap légköréből. Egy több ezer kilométeres másodpercenkénti sebességgel haladó plazmafelhőt képzeljenek el. Ez a jelenség nem olyan ritka, de most szerencsétlenségünkre éppen

a Föld irányában történt. Az ilyen erősségű naptevékenység nagy mértékben torzítja a bolygónk mágneses terét és, ahogy az a korábbi számítások alapján várható, geomágneses viharokat kelt. Ennek több hatása is van. Általában a Föld felszínén áramkimaradásokat okoz. Súlyosabb esetben viszont a műholdak elektronikája is túlterhelődik az elektromosan töltött részecskéktől. Már több, mint száz éve használunk elektromos eszközöket, de a mostanihoz fogható napviharra nem voltunk felkészülve.

Collins elhallgatott. Néma csend telepedett a teremre. Szinte hallani lehetett a parancsokok pislogását. Egyedül Smith kattogott a tollával.

– És a fények? – törte meg a csendet az elnök hangja az asztal közepén álló hangszóróból.

– Sarki fény. A mágneses tér erős torzulása miatt a sarkköröktől jóval távolabb is megfigyelhető...

Az elnök kérdése után a tiszték is felbátorodtak és saját kérdéseikkel kezdtél el bombázni a fiatal, szőke tudóst. Collins készségesen magyarázta el újra a napszelet, a Föld mágneses terének működését, a töltött részecskék természetét egészen addig, míg mindenki meg nem értette, miről beszél.

Mikor elfogytak a kérdések, egymásra néztek és azt várták, hogy valaki megmondja, mi következik. Az elnök szólalt meg.

– Tájékoztassák az Egyesült Nemzeteket, és szóljanak más országoknak is. Hozzák nyilvánosságra az Űrkutatási Iroda aktáját. Az idegen határokon azonnal fejezzék be a csapatmozgásokat, a kiküldött erősítést azonnal hívják vissza. Én szerzek egy videóstábot és tartok egy online sajtótájékoztatót innen. Helyre kell hoznunk azt, amit ma elrontottunk.

Daniel, John és Collins a portánál álltak és várták, hogy kávéjukat elkészítse az automata.

– Egy valamit magyarázzon még el nekem – szólott John a tudóshoz. – Az egy dolog, hogy a műholdak leálltak, de a telefonok nagyrészt működtek. Mégis miért nem szóltak nekünk azonnal?

– Próbáltunk. A titkárnőjük megígérte a telefonban, hogy továbbítja az üzenetet. Két óráig vártunk, hogy visszahívjanak minket, de ez nem történt meg. Még párszor próbáltunk telefonálni, utána küldtek engem ide. Szóval hajnal óta itt vesztegelek.

– Te jó ég – hüledezett John.

– Hát igen. – mondta nevetve Daniel. – Még szerencse, hogy az irodában elromlott a kávéfőző.

2015. február 20.

Budapest

Irodalomjegyzék:

<http://www.bbc.com/future/story/20130609-the-day-without-satellites>

http://en.wikipedia.org/wiki/Satellite_Internet_access

http://www.quickwiki.com/hu/Mágneses_vihar

http://en.wikipedia.org/wiki/Space_weather#Notable_space_weather_event